

Arrest

nr. 82 392 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Pokhara. Vanaf het jaar 2046 tot 2059 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1989-1990 tot 2002-2003 Gregoriaanse kalender:) verbleef u in het Koninkrijk Bahrein om er te werken. Toen het bedrijf waar u werkte failliet ging keerde u terug naar Nepal. In Nepal had een winkel waar u voedingswaren verkocht. Reeds enkele jaren voor u vertrek moest u geregeld aan afdelingen van de YCL (Young Communist League) donaties betalen. Dit waren kleine donaties en u kon telkens onderhandelen over

het bedrag. Op een dag zei u aan enkele vrienden in uw winkel dat het misschien beter zou zijn mocht de koning terugkomen. Enkele mensen die tegen de koning waren hadden u echter afgeluisterd. Drie personen kwamen hierop uw winkel binnen. Ze stelden zich voor als leden van YCL. Ze zeiden dat u blijkbaar een grote supporter van de koning was. Ze vroegen ook waarom u hun partij niet hielp. U zei hierop dat u de koning steunde. Hierop werden de drie boos. Ze zeiden dat u enkele dagen later iets van hen zou horen. Drie of vier dagen later brachten mensen van de YCL u een brief waarin vermeld staat dat u hen 500 000 Nepalese roepies moest betalen. U was toen zelf niet thuis maar hoorde dit telefonisch van uw echtgenote. U vluchtte hierop naar Kathmandu en verbleef er 26 dagen. U kwam in Kathmandu in contact met een mensensmokkelaar, A.Y.(...). U vertrok op 3/12/2066 (16 maart 2010) uit Nepal en diende op 22 maart 2010 een asielaanvraag in in België. U bent in het bezit van uw Citizenship Card en een brief afgegeven op 7/10/2066 (21 januari 2010) door het Tamang National Liberation Front waarin u en uw familie bedreigd worden en u verzocht wordt om 500 000 Nepalese roepies te betalen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij uw bewering dat u bedreigd werd en een donatie van 500 000 roepies diende te betalen aan de YCL omdat u royalistische uitspraken had gedaan in uw winkel in Nepal tegenover vrienden (CGVS, p. 10). Eerst en vooral stemmen de door u beweerde tijdstippen van de gebeurtenissen niet overeen met de datum van de brief die u voorlegde op het Commissariaat-generaal. U beweerde Nepal te hebben verlaten op 3/12/2066 (16 maart 2010) (CGVS, p. 7). Hiervoor verbleef u 26 dagen in Kathmandu (CGVS, p. 6). U was naar Kathmandu gevlucht één dag nadat de YCL een brief had achtergelaten bij u thuis (CGVS, p. 12). Deze brief is echter gedateerd op 7/10/ 2066 (21 januari 2010), bijna twee maand voor uw vertrek uit Nepal. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor op de helling te staan. Het is verder ook opmerkelijk dat deze brief een rechtstreekse bedreiging tegenover uw familie bevat en dat u toch uw familie, hoewel zij nooit het gevraagde geld betaalden (CGVS, p.13), achterliet in Pokhara en zij er nog steeds verblijven (CGVS, p.3). Buiten het feit dat er één keer iemand kwam vragen waar u was werden zij ook niet meer benaderd door mensen van YCL of gevraagd om het geld over te maken (CGVS, p. 13). De ernst van de bedreiging van YCL dient hierdoor hoe dan ook gerelativeerd te worden. Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat over het bedrag van een donatie onderhandeld kan worden. U bevestigde dit zelf en u deed dit voordien meerdere malen met succes (CGVS, p. 11). U haalde zelfs aan dat u dit keer misschien ook met een veel lager bedrag YCL tevreden had kunnen stellen (CGVS, p. 12). Het is dan ook bevreemdend dat u dit keer niet trachtte te onderhandelen over de donatie. U verklaarde hierover enkel dat u genoeg had van het onderhandelen. Ook is het weinig geloofwaardig dat YCL u plots een donatie zouden vragen van 500 000 roepies louter omwille van uw royalistische uitspraken. In dit verband dient gewezen te worden op het feit dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormen om doelwit te zijn van de maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in Nepal over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het ganse grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal. Verscheidene royalistische partijen blijven bovendien actief en partijen zoals RPP-N beschikken over vertegenwoordigers in het huidige parlement. U haalde ook aan dat YCL zoveel geld van u wilde omdat u lang in Bahrein verbleef en er daardoor werd gedacht dat u rijk was (CGVS, p.12). Deze verklaring is weinig overtuigend gezien u reeds sinds 2059 (2002-2003) terug was in Nepal en sindsdien nog nooit werd gevraagd om een dergelijk bedrag te geven.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u nooit rechtstreeks bedreigd of fysiek aangevallen werd door maoïsten. Toen drie leden van YCL hoorden dat u royalistische uitspraken deed, werden ze boos en zeiden ze u enkel dat u wel zou zien wat er zou volgen (CGVS, p.10-11). Ze lieten enkele dagen nadien een brief achter in uw winkel. Bij deze brief dienen echter vraagtekens geplaatst te worden zoals hierboven reeds werd opgemerkt. Wat betreft het feit dat de maoïsten u verplichtten tot een donatie van 500 000 Nepalese roepies dient overigens te worden opmerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de inning van financiële bijdragen door de maoïsten iedereen in Nepal treft. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen de Maobadi donaties. Het bedrag van deze bijdragen is afhankelijk van het inkomen of vermogen van een persoon. Het is dan ook bevreemdend dat u, met een maandelijks inkomen van 22 tot 25000 Nepalese

roepies (CGVS, p.4) een dergelijk bedrag diende te betalen. Zowel privé-personen, bedrijven als overheidsinstellingen worden hiertoe verplicht. De maoïsten beschouwen deze bijdragen als een soort van belasting om hun werkingskosten en hun politieke strijd te financieren. Volgens de maoïsten gaat het hierbij steeds om vrijwillige bijdrages van personen die hen welgezind zijn. Dit wordt evenwel door verschillende andere bronnen tegengesproken. Voorts blijkt uit de ons beschikbare informatie dat ook heel wat andere politieke partijen en groeperingen in Nepal zich aan dergelijke praktijken bezondigen. Het kan dan ook als een belangrijk maatschappelijk probleem beschouwd worden. In toenemende mate wordt hiertegen geprotesteerd door het maatschappelijke middenveld. In sommige gevallen wordt hiertegen ook succesvol opgetreden door de ordediensten. Dit gegeven op zich kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan trouwens ook nog worden vermeld dat het vredesakkoord ('Comprehensive Peace Agreement') van eind 2006 nog steeds standhoudt, hoewel de implementatie ervan vaak sterk te wensen overlaat en alle partijen in Nepal zich nog steeds bezondigen aan geweldpleging. Dit akkoord is toendertijd gesloten met als doel de orde en veiligheid in Nepal te herstellen en te normaliseren. Alle grote politieke partijen staan vandaag nog steeds achter deze algemene doelstelling.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat wat betreft de problemen die u met de Maobadi verklaarde te hebben, u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u zich vandaag niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe aanvaringen met de Maobadi uit de weg te gaan. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met de Maobadi in Nepal beperkt bleven tot uw woonplaats. U verbleef gedurende 26 dagen voor uw vertrek uit Nepal in Kathmandu, waar u geen problemen kende (CGVS, p.12). U verklaarde dat u niet in Kathmandu of elders kon gaan wonen omdat het netwerk van Maobadi overal aanwezig is (CGVS, p. 14). Deze verklaring volstaat echter niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten. Nergens blijkt uit uw verklaringen immers dat de door u aangehaalde moeilijkheden het lokale niveau overstijgen of dat u in Kathmandu gezocht zou worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd bij het administratieve dossier gevoegd.

Uw Citizenship Card bevestigt uw identiteit die hier niet ter discussie staat. De brief afgegeven door het Tamang National Liberation Front werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) weigert de status van vluchteling en van subsidiair beschermde aan verzoeker omdat hij slechts éénmalig een bedrag van 500 000 roepies diende te betalen en bovendien heeft verzoeker zelf bevestigd dat over het te betalen bedrag onderhandeld kan worden. De commissaris-generaal zou bevestigd hebben dat de maoïsten donaties eisen van iedereen in Nepal en de hoeveelheid afhangt van het inkomen. Verzoeker wijst erop dat hij in het verleden onderhandelde om een bedrag van duizend of twee duizend roepies te betalen, maar dat 500 000 een veel hoger bedrag is en dat dit het gevolg is van de royalistische uitspraken die verzoeker zou hebben gedaan. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker ook over dit bedrag had kunnen onderhandelen, stelt verzoeker dat dit te betwisten valt aangezien zo een enorm bedrag niet zomaar gevraagd wordt. Wanneer men vijfduizend roepies vraagt en verzoeker na

onderhandelen nog steeds duizend roepies dient te betalen, vraagt hij zich af hoeveel hij wel niet moet betalen nadat hij onderhandelt over 500 000 roepies. Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal zelf stelt dat verzoeker slechts tussen de 22 000 en de 25 000 roepies verdient zodat hij het gevraagde bedrag nooit kan betalen en hij is dan ook uit schrik voor zijn leven gevlucht.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende: *"(...)Verweerder antwoordt verder dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat onderhandeld kan worden over het bedrag van een donatie. Overigens bevestigde verzoeker dit tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal; hij haalde expliciet aan dat hij de YCL ook dit keer misschien met een veel lager bedrag tevreden had kunnen stellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Daarenboven is het, gelet op de beschikbare informatie, weinig geloofwaardig dat de YCL verzoeker plots om een donatie van 500 000 roepies zou vragen louter en alleen omwille van enkele royalistische uitspraken. Uit deze informatie blijkt immers dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormen om het doelwit te worden van de maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal. Verscheidene royalistische partijen blijven bovendien actief en partijen zoals RPP-N beschikken over vertegenwoordigers in het huidige parlement. Verder blijkt uit de informatie dat de inning van financiële bijdragen door de maoïsten iedereen treft in Nepal. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen de maoïsten donaties. Het bedrag van deze bijdragen is afhankelijk van het inkomen of vermogen van een persoon. Ook heel wat andere politieke partijen en groeperingen in Nepal bezondigen zich aan dergelijke praktijken. Er wordt hiertegen in toenemende mate geprotesteerd door het maatschappelijke middenveld, en in sommige gevallen wordt hiertegen ook succesvol opgetreden door de ordediensten. Dit gegeven op zich kan dan ook niet zonder meer worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming).(...)"*. De Raad schaart zich achter dit motief.

De Raad merkt op dat verzoeker eigenlijk geen enkel concreet argument opwerpt dat erop wijst dat de motieven van de bestreden beslissing niet gegrond zouden zijn. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het in vraag stellen en tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal. Om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te halen dient verzoeker met concrete argumenten aan te geven waarom de motivering van de bestreden beslissing niet volstaat en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar de commissaris-generaal verzoeker niet geloofwaardig vindt omdat er een tegenstrijdigheid is met betrekking tot de tijd dat verzoeker in Kathmandu verbleef en het moment dat de bewuste brief werd achtergelaten in zijn winkel, stelt verzoeker dat het geen tegenstrijdigheid is. Verzoeker meent namelijk dat de brief is opgesteld op 21 januari 2010, maar dat deze pas ergens midden februari in zijn winkel achtergelaten is en dat dit dus weldegelijk overeenkomt met zijn verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling staat, als de bestreden beslissing reeds vermeldt wanneer de brief opgesteld werd en wanneer deze achtergelaten werd. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat het dossier niet voldoende onderzocht werd.

De Raad is van mening dat verzoeker hier poogt om een *a posteriori* verklaring te geven om zijn tegenstrijdige verklaringen goed te praten, maar hij slaagt hier niet in. De Raad wijst er verder op dat verzoekers verklaring in het verzoekschrift nog steeds niet overeenkomt met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en de informatie die in de neergelegde brief is te vinden. Verzoeker heeft op het Commissariaat-generaal gesteld dat mensen van de YCL hem hoorden praten over de koning en dat er een paar dagen later een brief kwam (gehoor Commissariaat-generaal p. 10). Verder verklaart verzoeker dat deze brief drie of vier dagen later gekomen is (gehoor Commissariaat-generaal p. 11). In de verklaring die verzoeker probeert te geven in zijn verzoekschrift, zegt hij dat de brief opgesteld is op 21 januari 2010, de datum die op de brief vermeld is, maar zou de brief pas ergens midden februari afgegeven zijn in zijn winkel. Dit zou betekenen dat de brief reeds opgesteld zou geweest zijn meer dan twee weken voordat verzoeker gehoord werd terwijl hij zich positief uitsprak over de koning. De door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid blijft dus zonder meer bestaan.

Vervolgens bespreekt verzoeker waarom hij meent dat er geen discussie is dat hij onder het statuut van vluchteling zou vallen. Verzoeker stelt dat het niet ter discussie staat dat de huidige situatie in Nepal zeer precair is voor de burgers en dat er weliswaar een vredesakkoord is naar buiten toe en er verkiezingen zijn geweest, het in de praktijk nog steeds hetzelfde is. De commissaris-generaal vermeldt zelf dat de Maobadi nog steeds donaties vragen van de mensen, maar hierbij wordt niet weergegeven wat de gevolgen zijn voor mensen die weigeren te betalen. Verzoeker meent dat dit onderzocht dient te worden. Verzoeker stelt dan ook dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees te koesteren en dat de subjectieve vrees eveneens aanwezig is.

Wat betreft de persoonlijke vrees voor vervolging stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren omdat hij de Maoïsten vreest. Verzoeker stelt zich eveneens de vraag hoe hij onthaald zal worden indien men te weten komt dat hij in Europa asiel heeft aangevraagd. Verzoeker zou gearresteerd, gefolterd en/of mishandeld worden indien hij naar Nepal terugkeert.

Verzoeker stelt ook dat hij zonder enige twijfel duidelijk geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst. Net omdat hij geen bescherming kon krijgen is hij gevlucht. Verzoeker zou zich niet tot de politie kunnen melden en wijst erop dat Nepal één van de meest corrupte landen is. Verzoeker heeft ook artikels neergelegd met zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat men in Nepal niets gedaan krijgt zonder omkoping.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de twee documenten die verzoeker heeft neergelegd samen met zijn verzoekschrift wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bewijst en evenmin dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing eveneens de materiële motiveringsplicht schendt aangezien de commissaris-generaal enkel motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking zou komen voor het statuut van vluchteling en geen gegronde uitleg of wettige motivatie geeft waarom verzoeker niet zou vallen onder het statuut van subsidiaire bescherming, terwijl verzoeker meent dat dit ook onderzocht moet worden in het kader van een asielaanvraag. Verzoeker stelt dat niet onderzocht is of hij

voldoet aan de voorwaarden die opgenomen zijn in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat hij bij een eventuele terugkeer naar Nepal vreest het slachtoffer te zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker verwijst hier naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker meent tevens dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om zijn dossier individueel en grondig te onderzoeken en hij stelt voorts dat het voldoende is een risico te lopen om voor het subsidiaire beschermingsstatuut in aanmerking te komen, wat *in casu* het geval is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt zich eveneens de vraag hoe hij onthaald zal worden indien men te weten komt dat dat hij in Europa asiel heeft aangevraagd. Hij stelt dat hij zou gearresteerd, gefolterd en/of mishandeld worden indien hij naar Nepal terugkeert, maar maakt dit niet aannemelijk.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS